

Arrest

nr. 283 647 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Belgische nationaliteit, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de (toen nog) minderjarige X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 december 2020. Op 14 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juni 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en is uw vader Pashtoen terwijl uw moeder Tadzjiek van afkomst is. Toen u nog heel klein was kreeg u een stuk van een windblazer tegen uw hoofd, waardoor u concentratieproblemen heeft. U bent afkomstig uit Khan Ezat (district Narkh, provincie Maidan Wardak, Afghanistan). Uw grootvader A.M. diende voor zijn pensioen als kolonel in het Afghaans nationaal leger. Uw vader A.N. werkte als politieagent bij de lokale politie. Hij was tewerkgesteld in een veiligheidspost in het dorp Doichanan, in de buurt van de provinciehoofdstad Maidanshar. Uw vader vocht daar tegen de taliban. In Qaws 1396 (Afghaanse kalender, komt overeen met november-december 2017 in de westerse kalender), toen u ongeveer 13 jaar oud was, verdween uw vader na een aanval van de taliban op de veiligheidspost waar hij werkte. Deze geraakte hierbij volledig vernield. Een aantal aanwezige leden van deze post lieten toen het leven. Nadat uw vader verdween, kreeg uw moeder het financieel moeilijk en had ze hulp nodig van uw ooms langs vaderskant. Uzelf begon in die periode naar de madrassa te gaan in het dorp waar u woonde. Daar kreeg u les van mullah B. en mullah F.. U ging ongeveer een jaar of anderhalf jaar naar de madrassa. Toen u veertien en een half was, kwamen de taliban naar de moskee. Ze pikten u en andere jongens eruit en ontvoerden jullie in een wagen. Jullie werden naar een huis gebracht waar jullie werden opgesloten in een kamer. Jullie kregen enkel water en brood. Na twee nachten wist Z., een jongen die samen met u zat opgesloten, de deur te forceren waardoor jullie konden ontsnappen. Iedereen vluchtte een andere kant op. Uzelf vluchtte samen met Z.. Hij kende de weg en jullie stapten samen gedurende twee en een half tot drie uur tot jullie de provinciehoofdstad bereikten, waar jullie onderdak zochten bij de familie van Z.. Nadat jullie hen vertelden wat er was gebeurd, besloten ze dat jullie zo snel mogelijk moesten vertrekken omdat de taliban jullie zouden willen doden als ze jullie zouden vinden. U vertrok samen met Z. naar Niwroz en reisde vervolgens samen met Z. via Pakistan naar Iran. In Iran liet u een tatoeage met de letter 'H', de eerste letter van uw voornaam, op uw hand zetten. Daarna reisde u samen met Z. naar Turkije. Z. bleef in Turkije achter, uzelf reisde via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 14 december 2020 internationale bescherming aanvroeg. Na uw vertrek hoorde u van uw familie dat de taliban twee keer naar uw huis waren gekomen om u te zoeken. Een week of anderhalve week nadat de taliban in augustus 2021 de macht overnamen in Afghanistan gingen ze op zoek naar uw oudere broer S.. Ze dreigden ermee dat ze uw broer zouden meenemen. Daarom besloot uw broer om te vluchten naar Pakistan, waar hij op dit moment nog steeds verblijft. Na zijn vertrek zijn de taliban nog meerdere keren langs geweest om te vragen waar u en uw broer S. zich bevinden. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen willen vermoorden omdat u ontsnapt bent. Daarnaast vreest u ook dat ze u zullen vervolgen omdat u in Europa tussen de ongelovigen geleefd hebt. In haar begeleidend schrijven van 7 juli 2022 wees uw advocate erop dat u in Afghanistan een risicoprofiel hebt omdat uw grootvader en uw vader voor de Afghaanse autoriteiten werkten en omdat uw moeder Tadzjiek van afkomst is. Uw advocate verwees naar een rapport van de EUAA waarin de risico's voor voormalige medewerkers van de overheid worden besproken. Daarnaast stelde zij ook dat u verwesterd bent omwille van uw lang verblijf in het buitenland, wat ook blijkt uit de tatoeage op uw hand. Zij verwees in dit verband naar hetzelfde EUAA rapport waarin gesteld wordt dat terugkeerders uit Europa stigmatisatie en verwerping kunnen verwachten omdat ze gezien worden als ongelovigen. Verder stelde uw advocate ook dat er op dit moment niet voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig negatieve beslissingen te kunnen nemen. Zij verwees hiervoor naar de Guidance Note van februari 2022 van de UNHCR en naar een nota van het Europees Asielagentschap van april 2022. Verder stelde uw advocate dat de nota van de EUAA geen actuele informatie bevat over het rekruteringsgevaar voor kinderen en dat de COI Focus van Cedoca geen informatie bevat over de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, hoewel de uitspraak van de RvV van 31 maart 2022 specifiek onderzoeksmaatregelen had bevolen met betrekking tot de humanitaire crisis in Afghanistan. Daarnaast stipte uw advocate ook aan dat de actuele economische situatie van uw gezin bijzonder precair is aangezien zij geen inkomensbron meer hebben en overleven dankzij de steun van uw oom, die niet voldoende is aangezien u ook zelf geld opstuurt naar hen. Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van een certificaat van de politieacademie van uw vader (d.d. 19 september 2012, ondertekend door R.M.); een attest dat uw vader A.N., zoon van A.M., de opleiding 'tweede graad' van het reconstructieprogramma van de lokale politie succesvol beëindigd heeft (d.d. 1391, i.e. 2012-2013); drie foto's van uw vader in politie-uniform; een kopie van een appreciatie certificaat uitgereikt aan H., zoon van S.A., die als onderwijzer in de school van Naserjan middelbare school als leerkracht heeft lesgegeven met heel veel inzet en motivatie (d.d. 25/9/1396); een moeilijk leesbaar document in verband met de

politietraining van uw grootvader A.M. van 24 asad 1384 tot 8 sunbala 1384 (15 tot 30 augustus 2005); een kopie van een certificaat van uw grootvader A.M. voor het succesvol afwerken van een instructeurscursus in 'human rights and law enforcement' van 10 mei tot 22 mei 2003; een kopie van een certificaat van uw grootvader A.M. voor het succesvol afwerken van een 'Traffic accident investigation course' door de Hongaarse politie in 2004 (Police academy in Kabul, Afghanistan); een kopie van een certificaat van uw grootvader A.M. voor het succesvol afwerken van een 'Management course in Human Rights, Police management en Tactics/operation' (Police academy Kabul, 18 september tot 10 oktober 2004; een kopie van een certificaat van uw grootvader A.M. voor het succesvol afwerken van een 'Transition Integration Program'; vier foto's van uw grootvader in legeruniform; een kopie van de voorkant van het paspoort van uw grootvader; vier documenten waaruit blijkt uw grootvader A.M. gepromoveerd werd naar de rang van 'eerste luitenant Satanman' op 2/2/1358 (d.d. 22 april 1979), de rang van 'Star Satanman' op 19/8/1359 (d.d. 10 november 1980), de rang van 'tweede luitenant Saran' op 31/1/1360 (d.d. 20 april 1981) en de rang van 'Majoor Samonwal' op 24/9/1372 (d.d. 15 december 1993); een verslag van het centrum Neurologie in het AZ Groeninge in Kortrijk, waaruit blijkt dat u last heeft van drukkende, kloppende hoofdpijn en waarin een vermoeden van migraine en PTSD geuit wordt (d.d. 18 oktober 2021, ondertekend door neuroloog E. T.); een verslag van het centrum Neurologie in het AZ Groeninge in Kortrijk, waaruit blijkt dat een MRI gepland wordt om een absces uit te sluiten (d.d. 1 maart 2022, ondertekend door neuroloog N. G.); een verslag van het centrum Neurologie in het AZ Groeninge in Kortrijk, waaruit blijkt dat uw hoofdpijn door de medicatie is verminderd, dat de MRI geen problemen aan het licht bracht, en waarin een vermoeden van PTSD geformuleerd wordt met de vraag om opvolging (d.d. 21 maart 2022, ondertekend door neuroloog N. G.); een verslag van orthopedagoog S.V. waarin zij uw begeleiding schetst omwille van psychosomatische klachten en een vermoeden van post-traumatisch stresssyndroom (d.d. januari 2022).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Daarnaast haalde u ook aan dat u last heeft van geheugenproblemen omdat u als kind een windblazer tegen uw hoofd kreeg (NPO, p. 10). Uit de door u neergelegde attesten van de neuroloog blijkt dat u last heeft van kloppende hoofdpijn boven uw linkeroog en dat deze hoofdpijn licht verbeterde door de medicatie die werd opgestart. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde attesten blijkt echter niet dat uw geheugenproblemen dermate ernstig zouden zijn dat zij u zouden verhinderen om uw relaas uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat u in staat was om op een coherente manier te vertellen over uw problemen en dat u kon antwoorden op de vragen die u gesteld worden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. U stelde uit Afghanistan te zijn vertrokken nadat u twee dagen lang ontvoerd werd door de taliban (Notities persoonlijk onderhoud (NPO), d.d. 29 juni 2022, p. 15). Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen. Zo is het vooreerst weinig aannemelijk dat uw vader, die volgens uw verklaringen voor de lokale politie werkte en in die hoedanigheid vocht tegen de taliban, u naar een madrassa zou sturen waarvan de mollahs samenwerkten met de taliban (NPO, p. 19). Uw tegenwerping dat uw vader de mollahs vertrouwde omdat hij daar nu eenmaal leefde, komt weinig overtuigend over. Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat behalve de kinderen en neven van de mollah zelf geen andere dorpsgenoten van u naar de madrassa gingen (NPO, p. 19). Door uw weinig aannemelijke verklaringen op dit punt komt uw bewering dat u in uw dorp de madrassa bezocht, ernstig op de helling te staan. Bovendien legde u

ook weinig overtuigende verklaringen af over uw lotgenoten die samen met u ontvoerd werden. Gevraagd naar de reden waarom de taliban u en de andere jongens in de madrassa viseerden, stelt u laconiek dat u dit niet weet (NPO, p. 16). Gevraagd of er nog andere jongeren in de madrassa waren wiens vader bij de politie werkte, stelde u dat u uw medeleerlingen niet kende, op twee medeleerlingen na (NPO, p. 10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wie dan die twee medeleerlingen waren die u een beetje kende, stelde u ontwijkend dat zij uw dorpsgenoten waren (NPO, p. 10). Dit is echter weinig coherent met de vaststelling dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat er op de familieleden van de mollah na geen dorpsgenoten van u naar de madrassa gingen (cf. supra). Bovendien legde u over deze twee dorpsgenoten bevreemdende verklaringen af. Gevraagd naar hun namen, kon u zich enkel de naam van Z. herinneren. De andere dorpsgenoot kende u niet bij naam, wat uiterst bevreemdend overkomt (NPO, p. 10). Later tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende u bovendien dat Z. een dorpsgenoot van u was en stelde u dat hij in een ander dorp woonde dan uzelf (NPO, p. 18). Geconfronteerd met deze incoherentie in uw verklaringen, ontkende u eerder gezegd te hebben dat Z. uw dorpsgenoot was. Het loutere vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om uw geloofwaardigheid op dit punt te herstellen (NPO, p. 18). Uw vage en incoherente verklaringen over de personen die samen met u naar de madrassa gingen, halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat u de madrassa bezocht verder onderuit. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw ontvoering door de taliban op de helling te staan. Het was immers terwijl u in de madrassa les volgde, dat de taliban u ontvoerden. Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over de omstandigheden van de ontvoering door de taliban. U vertelde hierover dat u werd opgesloten in een kamer, dat de taliban u brood en water gaven om te eten en dat de volgende dag op dezelfde manier verliep, wat een weinig doorleefde indruk geeft (NPO, p. 16). Gevraagd hoe u die ontvoering zelf beleefde, blijft u uiterst op de oppervlakte. U haalt kort aan dat u opgesloten zat, dat je niets kan ondernemen als je in een kamer opgesloten zit en dat u zeker was dat ze van plan waren om u iets aan te doen (NPO, p. 18). Met de andere jongens heeft u tijdens uw opsluiting niet gepraat omdat iedereen diep in zijn eigen gedachten zat (NPO, p. 18). U kende ook de namen niet van de andere jongens met wie u opgesloten zat – enkel Z.'s naam kon u zich herinneren (NPO, p. 10). Het spreekt voor zich dat uit uw dergelijke beknopte beschrijvingen van de toch wel ingrijpende dagen waarin u onder de gevangenschap van de taliban leefde, weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden. Dit geldt des te meer daar u ook weinig overtuigende verklaringen aflegde over uw ontsnapping samen met Z.. U stelde in dit verband dat Z. de weg kende maar u niet, omdat u veel te jong was (NPO, p. 16 en p. 18). Het is echter weinig geloofwaardig dat Z. de weg kende, aangezien jullie tijdens het vervoer vanuit de madrassa geblinddoekt waren waardoor jullie de route niet konden zien en waardoor jullie niet wisten waar jullie waren (NPO, p. 16). Ook tijdens uw ontsnapping herkende u de plaats niet, u had deze nooit eerder gezien (NPO, p. 18). Gevraagd om de tocht te beschrijven, bleef u andermaal erg op de vlakte. U stelde dat er velden waren, boomgaarden, bossen en ook een heuvel waar jullie over moesten lopen (NPO, p. 18). U vermoedt dat het ergens ter hoogte van het district Jalrez was, maar was niet zeker (NPO, p. 18). Gezien deze ontsnapping een zeer intense ervaring moet geweest zijn kunnen op dit punt van u meer gedetailleerde verklaringen verwacht worden. Uw weinig doorleefde verklaringen halen uw geloofwaardigheid verder onderuit. Bovendien is het ook opvallend dat u amper iets kon vertellen over de gebeurtenissen na uw vertrek. U heeft geen contact meer met Z. sinds u hem achterliet in Turkije en u weet ook niet of zijn familie nog problemen heeft gekend achteraf (NPO, p. 17). Ondanks het feit dat u na uw vertrek nog herhaaldelijk contact heeft gehad met uw moeder en ooms, bent u niet op de hoogte van wat de familie van uw lotgenoten overkomen is na jullie ontsnapping (NPO, p. 17). Ook over het lot van uw eigen familie bent u zeer karig met informatie. Nadat de vraag u drie keer gesteld werd, verklaarde u dat de taliban na uw vertrek twee keer zijn langsgesproken om u te zoeken (NPO, p. 18). Wat er bij deze bezoeken juist gebeurde, kon u echter niet zeggen (NPO, p. 18). Uw tegenwerping dat u er zelf niet bij was en er dus niets over weet, volstaat niet om uw onwetendheid op dit punt te verklaren. Er kan immers wel degelijk verwacht worden dat u, tijdens de contacten die u had met uw ooms en uw moeder, aan uw familieleden zou gevraagd hebben wat er precies met hen gebeurde na uw vertrek (NPO, p. 9). Ook wat betreft de bedreigingen die uw broer kreeg na de machtsovername door de taliban kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden. U stelde in dit verband dat de taliban bij het begin van hun regime (machtsovername) tegen uw broer kwamen zeggen dat ze hem zouden meenemen (NPO, p. 9). Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban dit op voorhand zouden aankondigen. Op die manier boden ze uw broer immers om te ontsnappen, wat hij volgens uw verklaringen ook effectief deed (NPO, p. 9). Het is ook bevreemdend dat de taliban uw broer ondanks uw ontsnapping ongemoeid lieten in de jaren volgend op uw vertrek en voorafgaand aan de machtsovername (NPO, p. 17). Bovendien kon u ook over de bedreigingen die na de machtsovername plaatsvonden geen details verschaffen en antwoordde u hiernaar gevraagd herhaaldelijk ontwijkend dat u hierover niet had gesproken met uw familie toen u hen sprak (NPO, p. 17). Uw vage en ontwijkende verklaringen over de bedreigingen van uw familie na uw

vertrek halen uw geloofwaardigheid finaal onderuit. Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw ontvoering door de taliban en uw daaropvolgende ontsnapping geen geloof gehecht kan worden. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan. Wat betreft uw stelling dat u gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan omdat de taliban gericht op zoek zijn naar mensen die eerder bij de overheid zaten of op een of andere manier samengewerkt hebben met de overheid (NPO, p. 8 en p. 15), dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet kan afgeleid worden dat u in Afghanistan in de problemen zou zijn gekomen omwille van de werkzaamheid van uw vader bij de lokale politie en uw grootvader bij het leger. Zo dient er vooreerst op gewezen te worden dat deze activiteiten van uw vader en grootvader dateren uit een ver verleden. U stelde zelf dat uw grootvader al gepensioneerd is zolang u zich hem kan herinneren. Het meest recente door u neergelegde document dat betrekking heeft op de militaire carrière van uw grootvader dateert van 2005. Het meest recente document dat betrekking heeft op de carrière van uw vader bij de lokale politie dateert van 2012. Nergens blijkt uit de door u neergelegde documenten dat uw vader of uw grootvader na 2012 nog actief zouden geweest zijn voor de Afgaanse autoriteiten. Bovendien stelde u zelf dat de taliban niets zeggen tegen uw grootvader omwille van zijn hoge leeftijd nu (NPO, p. 9). Dat het u en uw broer zijn die omwille van het militaire verleden van uw grootvader bedreigd worden, is weinig geloofwaardig (NPO, p. 9 en cf. supra). Uw stelling dat uw vader in Qaws 1396 (november-december 2017) verdween na een aanval van de taliban op de veiligheidspost waar hij werkte, is louter een blote bewering die u op geen enkele manier staft met documenten. Bovendien legde u over deze verdwijning van uw vader enkele bedenkelijke verklaringen af. Zo is het vooreerst merkwaardig dat u helemaal niets over uw vader weet te vertellen (NPO, p. 5). Ook kon u niet zeggen hoeveel mannen er aanwezig waren in de beveiligingspost waar hij werkte op het moment van zijn verdwijning of wie de leiding had over deze post (NPO, p. 6). Het enige dat u over de verdwijning van uw vader kon zeggen was dat er een aantal bemanningsleden van de beveiligingspost gestorven waren en dat de post zelf volledig vernield was (NPO, p. 6). U verklaarde uw onwetendheid over uw vader en diens verdwijning door te stellen dat u nog heel jong was toen uw vader verdween en dat uw moeder u nooit iets over hem heeft verteld (NPO, p. 5). Nochtans verdween uw vader ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek, toen u ongeveer 13 jaar oud was (NPO, p. 5). Gezien de impact die de verdwijning van uw vader moet gehad hebben op het leven van uw familie in Afghanistan, kan verwacht worden dat hier binnen familiekring regelmatig over zou gepraat geweest zijn. Uw vage verklaringen op dit punt geven uw verklaringen over de verdwijning van uw vader een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden. Wat betreft de opmerking van uw advocate dat u in Afghanistan een risicoprofiel hebt omdat uw moeder Tadzjiek van afkomst is, dient te worden opgemerkt dat u hieraan gerelateerd geen vrees hebt aangehaald tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Bovendien blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat uw vader pashtoen is en dat u zichzelf, gevraagd naar uw etnische afkomst, ook als Pashtoen definieert (Verklaring DVZ, d.d. 15 april 2021, punt 6d). Aangezien Afghanistan een patriarchale maatschappij is en aangezien uw vader Pashtoen is, kan verwacht worden dat u bij een eventuele terugkeer aanzien zal worden als een Pashtoen. Bovendien maakt u op geen enkele manier duidelijk op welke manier de Tadzjiekse afkomst van uw moeder een mogelijk probleem zou vormen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn en dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP

in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Maidan Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen

geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de

beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uw voogd haalde verder ook nog aan dat u ondertussen al drie jaar niet meer in Afghanistan geweest bent, dat u rondloopt met westerse kleren, dat u een tatoeage heeft op uw hand, dat uw mentaliteit hier in België gevormd is en dat u hier bent opgegroeid, terwijl het onduidelijk is hoe de taliban omgaan met terugkeerders (NPO, p. 20). Uw advocate voegde hier in haar begeleidend schrijven aan toe dat u verwesterd bent omwille van uw lang verblijf in het buitenland, wat ook blijkt uit de tatoeage op uw hand. Zij verwees in dit verband naar een EUAA rapport waarin gesteld wordt dat terugkeerders uit Europa stigmatisatie en verwerping kunnen verwachten omdat ze gezien worden als ongelovigen. Verder stelde uw advocate ook dat er op dit moment niet voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig negatieve beslissingen te kunnen nemen. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwesterding, moet rekening worden gehouden met risicobepalende

omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Bovendien haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde weliswaar dat de taliban u zullen viseren omdat u hier in België tussen de ongelovigen geleefd hebt (NPO, p. 19). Uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt echter niet dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (cf. supra), waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U blijkt bovendien nog steeds het moslimgeloof aan te hangen, waardoor het nodige voorbehoud gemaakt kan worden bij deze door u aangehaalde, hypothetische vrees (NPO, p. 19). Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande beslissing in een ander daglicht stellen. De door u neergelegde certificaten van de tewerkstelling van uw vader bij de lokale politie betreffen louter kopieën, waardoor getwijfeld kan worden aan het waarheidsgehalte ervan. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien dateren deze documenten van 2012 en toont u niet op een overtuigende manier aan dat uw familie vandaag de dag nog steeds in het vizier van de taliban staat (cf. supra). De door u neergelegde foto's van uw vader in politie-uniform zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht stellen. Deze documenten dienen immers steeds gepaard te gaan met overtuigende verklaringen, quod non in casu. De door u neergelegde kopie van een appreciatie certificaat uitgereikt aan H. zoon van S.A. die als onderwijzer in de school van Naserjan middelbare school als leerkracht heeft lesgegeven met heel veel inzet en motivatie, is voor deze beslissing niet relevant. Overigens stemt het ook tot nadenken dat u een irrelevant document neerlegt en stelt dat het om een politiecertificaat van uw vader gaat. De door u neergelegde documenten in verband met de militaire carrière van uw grootvader werden hierboven al besproken en betreffen eveneens louter kopieën. Uit uw verklaringen kan bovendien niet afgeleid worden dat u omwille van de activiteiten van uw grootvader bij het leger zelf ook geïmponeerd wordt door de taliban (cf. supra). De door u neergelegde medische verslagen waaruit blijkt dat u last heeft van drukkende, kloppende hoofdpijn en waarin een vermoeden van PTSD geformuleerd wordt, zijn evenmin van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Deze documenten geven immers louter aan dat u last heeft van chronische hoofdpijn heeft, wat op zich geen grond is om internationale bescherming te krijgen. Ook het door u neergelegde verslag van orthopedagoog S.V. waarin zij stelt dat u zich moeilijk kan concentreren en dat u veel verdriet heeft omdat uw vader vermist is en omdat u uw moeder slechts één keer per maand hoort, volstaat niet om deze beslissing om te buigen. In dit verband dient immers te worden opgemerkt dat een orthopedagoog weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een orthopedagoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het feit dat u hier in België medische en psychologische problemen kent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 28 september 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer 280 983 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 280 983 de Raad echter op 7 oktober 2022 per aangetekende brief gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 10, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning of intrekking van de internationale bescherming (Herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Na het citeren van de geschonden wetsartikelen stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal de beslissing louter en alleen op een subjectieve beoordeling en op vooroordelen over de Afghaanse maatschappij nam. Verder citeert zij het verslag van UNHCR over het geloofwaardigheidsonderzoek gebaseerd op de houding van een asielzoeker.

Verder benadrukt de verzoekende partij dat personen die traumatische ervaringen hebben meegemaakt minder goed in staat zijn om gebeurtenissen uit het verleden te vertellen. Tevens haalt zij aan dat zij concentratieproblemen heeft waardoor zij moeilijkheden ervaart om zich zaken te herinneren. Zij benadrukt dat zij omwille hiervan medisch opgevolgd wordt en dat de dossierbehandelaar hiermee geen rekening heeft gehouden. Waar de commissaris-generaal de verzoekende partij verwijt weinig informatie meegedeeld te hebben over de actuele toestand van haar familie, evenals over de familie van haar lotgenoten stelt de verzoekende partij dat zij vertelde wat de familieleden haar hebben verteld en citeert hieromtrent uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij vervolgt in dat verband dat de verwerende partij geen rekening houdt met de culturele verschillen.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Zij stelt dat het CGVS het hoger belang van de verzoekende partij op geen enkel moment onderzocht heeft en dat het CGVS verplicht was een beslissing te nemen in het belang van het kind.

Voorts benadrukt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal haar vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar Afghanistan niet onderzocht heeft hoewel zij tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet had aangegeven dat zij sinds de machtsovername door het talibanregime in Afghanistan voor haar leven vreest omdat haar familie gekend is als voorstanders van het vorig regime. In dit verband verwijst zij naar en citeert zij uit de rapporten van EUAA van april 2022, van Human Rights Watch van november 2021 en van Amnesty International van augustus 2022. Tevens stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met het verwesterd profiel van de verzoekende partij ingeval van terugkeer en de mogelijke risico's op vervolging en/of ernstige schade die dit met zich meebrengt. Zij benadrukt hierbij dat zij er manifest verwesterd uitziet: zij heeft een zichtbare tatoeage op haar hand, draagt westerse kledij en heeft een westers kapsel. Bovendien houdt zij zich hier niet bezig met haar godsdienst en heeft al amoureuze relaties gehad. De verzoekende partij besluit dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de toekomstige risico's die zij loopt ingeval van terugkeer en stelt dat het CGVS rekening diende te houden met het feit dat zij "*réfugié sur place*" is geworden sinds de machtsovername door de taliban.

Verder betoogt de verzoekende partij inzake de subsidiaire beschermingsstatus dat het CGVS eveneens geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij in zijn onderzoek. Zij stelt dat het risicoprofiel omwille van haar familie drievoudig is: het werk van haar grootvader, het werk van haar vader en de etnische afkomst van haar moeder. Ook haar jonge leeftijd vormt een element waarmee volgens de verzoekende partij het CGVS geen rekening heeft gehouden en zij citeert in dat verband het verslag van *Save the Children* van 2022.

Vervolgens wordt uitgebreid ingegaan op het verwesterd profiel van de verzoekende partij. Zij verwijst in dat verband naar en citeert uit meerdere rapporten van verschillende internationale organisaties. De verzoekende partij benadrukt dat zij al drie jaar in België verblijft, dat zij hier naar school gaat, Vlaamse vrienden heeft en ook amoureuze relaties heeft gehad met Vlaamse meisjes. Verder stelt zij dat zij zichzelf helemaal heeft kunnen ontplooiën in België en dat zij de regels opgelegd door de taliban niet wil volgen daar zij zich daar helemaal niet in kan vinden.

Over de beoordeling van de algemene situatie in Afghanistan stelt de verzoekende partij dat de beoordeling van de nieuwe situatie in Afghanistan door het CGVS in strijd is met de aanbevelingen van UNHCR van februari 2022. Zij gaat verder uitgebreid in op deze aanbevelingen en citeert hierbij meerdere rapporten van internationale organisaties, alsook arresten van de Raad en zij besluit dat de informatie waarop het CGVS zich baseert noch de meest actuele, noch de meest geloofwaardige is.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet refereert de verzoekende partij aan de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan met verwijzing naar meerdere persartikels en rapporten hieromtrent en zij betoogt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM vormt.

3.3. Stukken

3.3.1. De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift verschillende foto's en videofragmenten samen met haar vrienden en vriendin, alsook foto samen met haar coördinator.

3.3.2. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinken van onder meer volgende rapporten en krantenartikelen:

- VN-Kinderrechtencomité, 2013, *General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration* (art. 3, para. 1), p. 5;
- UNHCR, *Au-delà de la preuve – « Évaluation de la crédibilité dans les systèmes d'asile européens »*, p.33;
- J. Herlihy en S. Turner, "What do we know so far about emotion and refugee law?" *Northern Ireland Legal Quarterly*, Vol. 64, No.1 (2013): <https://nilq.qub.ac.uk/index.php/nilq/article/download/333/236>;
- Checklist van het Interfederaal Centrum voor Migratie MYRIA; <https://www.myria.be/files/Migration-rapport-2015-checklist.pdf>;
- D. Anker en C. Patty Blum, "New trends in asylum jurisprudence: the aftermath of the US Supreme Court decision in *INS v. Cardoza Fonseca*" *IJRL* 1989, 67-82;
- European Union Agency for Asylum, *Country Guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note*, april 2022, p 65 ev;
- HRW, "No Forgiveness for People Like You", *Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban*, November 2021; <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan>;
- Amnesty International, *The rule of taliban: A Year of Violence, Impunity and False Promises*, augustus 2022; <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/5914/2022/en/>;
- Het CGVS - <https://www.cgvs.be/nl/actueel/afghanistan-nieuw-beleid>;
- Save the Children, "Breaking Point: Children's lives one year under Taliban rule", 2022; <https://resourcecentre.savethechildren.net/document/breaking-point-childrens-lives-one-year-under-taliban-rule/>;
- F. STAHLMANN - <https://eu.boell.org/en/person/friederike-stahlmann>;
- OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*, 26 maart 2021, p. 5-7, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf;
- UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, p. 46-47, <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>;
- ASYLOS, *Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over*, november 2021, p. 18, <https://resources.asylos.eu/wp-content/uploads/reports/asi2021-13.pdf>;
- EASO, *Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note*, november 2021, p. 85-86, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf;
- F. STAHLMANN, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*, Diakonie Deutschland, juni 2021, p. 3-4, https://www.diakonie.de/fileadmin/user_upload/Diakonie/PDFs/Journal_PDF/AFG_Monitoring-Studie_FINAL.pdf;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, February 2022: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>;
- UNHCR, *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, p. 5, <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>;
- NANSSEN note 2-2022 *Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>;
- <https://news.un.org/fr/story/2021/12/1109952>;
- <https://www.un.org/press/fr/2022/dbf220107.doc.htm>;
- <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>;
- <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14>;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, January 2022;
- <https://www.cairn.info/revue-afrique-contemporaine-2005-3-page-219.html>;
- <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-175566>;
- <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>;
- Le Monde, 24 oktober 2021, "Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan" <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUr1A1cV6A>;

- <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chez-danciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVO3ZICH7BSWU.php>;
- https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-la-secheresse-continue-comme-ca-je-va-is-tout-abandonner_6103016_3210.html;
- https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html;
- Persmededeling van UNICEF, 23.08.2021, zie: <https://www.unicef.org/press-releases/statement-unicef-executive-director-henrietta-fore-children-afghanistan>;
- WFP and FAO. 2022. Hunger Hotspots. *FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook*. Rome, p.14. <https://doi.org/10.4060/cb8376en>;
- <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoods-identity>;
- M. MAES, « Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens », T. Vreemd., 2013, p. 23.

4. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift van de verzoekende partij. In haar nota met opmerkingen verwijst de verzoekende partij naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022;
- EASO "Afghanistan Security Situation Update" van september 2021;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022.

Tevens voegt de verwerende partij volgende bijlagen aan haar nota toe:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 8 september 2022.

5. De aanvullende nota's

5.1. Op 28 november 2022 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij haar verwesterd profiel en risico's ingeval van terugkeer benadrukt. Alsook maakt de verzoekende partij actualisatie van haar analyse over de socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij verwijst naar volgende rapporten en vermeldt er de weblinken van:

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022;
- *Skin sin? Tattoos embody 'social revolution' in Afghanistan*, Alarabiya news, 20 mei 2020 ; <https://english.alarabiya.net/perspective/features/2014/12/21/Skin-sin-Tattoos-embody-social-revolution-in-Afghanistan>;
- EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42; https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- "Around 24 January 2022, the Taliban reportedly 'assaulted and arrested' four NGO workers at a checkpoint in Sayyid Abad District, Wardak Province; https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population, June 2022 ; https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- Goodwin-Gill, 'Asylum: The Law and Politics of Change', 7 IJRL 7 (1995), geciteerd in *Refugee status, subsidiary protection, and the right to be granted asylum under EC law*, María-Teresa Gil-Bazo Research Paper No. 136 ; <https://www.unhcr.org/research/working/455993882/refugee-status-subsiary-protection-right-granted-asylum-under-ec-law.html>;
- Padshah, Safiullah; Gibbons-Neff, Thomas (April 3, 2022). "Taliban Outlaw Opium Poppy Cultivation in Afghanistan". The New York Times. ISSN 0362-4331. Retrieved April 3, 2022 en Gandhara, Taliban Turns

Blind Eye To Opium Production, Despite Official Ban, oktober 2022; <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-opium-production-taliban-farmers-drugs-trade/32089780.html>;
 -HRW, *Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis- Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban*; https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_Why_did_the;
 - https://en.wikipedia.org/wiki/US%E2%80%93Taliban_deal;
 - United States Institute of Peace, *One Year Later, Taliban Unable to Reverse Afghanistan's Economic Decline The economy is no longer in free fall, but most Afghans cannot afford food and other necessities*, augustus 2022; <https://www.usip.org/publications/2022/08/one-year-later-taliban-unable-reverse-afghani-stans-economic-decline>;
 - UNDP, *Ten years of Afghan economic growth, reversed in just 12 months*: UNDP, oktober 2022; <https://news.un.org/en/story/2022/10/1129287>;
 - <https://www.myria.be/files/Migration-rapport-2015-checklist.pdf>.

De verzoekende partij voegt bij haar aanvullende nota diverse referentiebriefen uitgaande van een leerlingenbegeleider, van het diensthoofd van haar stageplaats, van twee medestudenten en van de begeleider van de wooneenheid. Tevens heeft de raadvrouw van de verzoekende partij in haar e-mail van 28 november 2022 de Raad verzocht om de zaak achter gesloten deuren of op het einde van de zitting te behandelen.

5.2. Ter terechtzitting maakt de verzoekende partij een aanvullende nota over met de toelichting dat de begeleidster van de verzoekende partij uit het opvangcentrum te Menen aanwezig was op de zitting en dat zij graag wou getuigen voor de verzoekende partij. Aan de aanvullende nota werden twee referentiebriefen van voormelde begeleidster van de verzoekende partij alsook een kopie van haar identiteitskaart toegevoegd. De verzoekende partij legt ook haar DPA-Jbox verzendingsattest neer.

6. Beoordeling

6.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

6.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong

en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.3.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast haalde u ook aan dat u last heeft van geheugenproblemen omdat u als kind een windblazer tegen uw hoofd kreeg (NPO, p. 10). Uit de door u neergelegde attesten van de neuroloog blijkt dat u last heeft van kloppende hoofdpijn boven uw linkeroog en dat deze hoofdpijn licht verbeterde door de medicatie die werd opgestart. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde attesten blijkt echter niet dat uw geheugenproblemen dermate ernstig zouden zijn dat zij u zouden verhinderen om uw relaas uiteen te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat u in staat was om op een coherente manier te vertellen over uw problemen en dat u kon antwoorden op de vragen die u gesteld worden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Ten eerste vreest de verzoekende partij om bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zij ontsnapt is uit gevangenschap van de taliban nadat zij door hen twee dagen lang ontvoerd is geweest. Voor de samenvatting van deze vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij. Ten tweede voert de verzoekende partij aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat haar gedachtengoed veranderd is ten gevolge van haar langdurig verblijf in België. De verzoekende partij stelt verwesterd te zijn waardoor ze door de taliban zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

6.4.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus te krijgen toegekend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

6.4.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om vrees voor vervolging door de taliban omwille van haar ontvoering door de taliban en daaropvolgende ontsnapping aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij terecht motiveert dat:

(a) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij uit Afghanistan is vertrokken nadat zij door de taliban uit de madrassa werd ontvoerd aangezien het niet aannemelijk is dat de vader van de verzoekende partij, die volgens haar verklaringen bij de lokale politie werkte en in die hoedanigheid tegen de taliban vocht, de verzoekende partij naar een madrassa stuurde waarvan de mollahs met de taliban samenwerkten;

(b) er evenmin geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Afghanistan de madrassa heeft bezocht omdat (i) de verzoekende partij onaannemelijke verklaringen aflegt over haar lotgenoten die samen met haar door de taliban zouden zijn ontvoerd uit de madrassa; (ii) zij niet weet waarom de taliban haar en andere jongens in de madrassa viseerden; (iii) de verzoekende partij geen namen van haar medeleerlingen op de madrassa kan opnoemen, op twee medeleerlingen na;

(iv) zij initieel over die twee medeleerlingen aangeeft dat zij haar dorpsgenoten zijn waarvan zij maar een bij naam kan noemen, zijnde Z. Later op het persoonlijk onderhoud ontkent de verzoekende partij dat Z. haar dorpsgenoot is. Toen zij hiermee geconfronteerd werd volhardt zij in haar reeds gewijzigde verklaring dat Z. niet haar dorpsgenoot is;

(c) er geen geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen over de omstandigheden van haar ontvoering aangezien ze oppervlakkig en niet geloofwaardig zijn;

(d) de verklaringen van de verzoekende partij over haar ontsnapping samen met Z. uit de gevangenschap van de taliban niet aannemelijk zijn daar (i) de verklaring van de verzoekende partij dat Z. de weg kende maar zij niet ongeloofwaardig is aangezien tijdens hun vervoer door de taliban uit de madrassa zowel de verzoekende partij als Z. geblinddoekt waren waardoor zij de vervoerroute niet konden zien; (ii) de verzoekende partij weinig doorleefde en oppervlakkige verklaringen aflegde over haar tocht na de ontsnapping uit de gevangenschap van de taliban;

(e) de verzoekende partij beperkte kennis heeft over de gebeurtenissen na haar vertrek uit Afghanistan hoewel zij geregelde contacten heeft met haar familieleden aldaar;

(f) de verklaringen van de verzoekende partij over de bedreigingen ten opzichte van haar broer niet-aannemelijk zijn aangezien (i) het niet geloofwaardig is dat de taliban haar broer op voorhand zouden inlichten dat zij hem zouden meenemen en daarmee hem de kans geboden hebben om te ontsnappen wat hij achteraf ook gedaan heeft; (ii) het evenmin aannemelijk is dat de taliban na de ontsnapping van de verzoekende partij uit hun gevangenschap haar broer ongemoeid lieten; (iii) de verzoekende partij geen details kan verschaffen over de bedreigingen van de taliban tegen haar broer die plaatsvonden na de machtsovername.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Over de motieven inzake haar vluchtrelaas stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij in haar verklaringen volhardt. Zij meent dat de beslissing van de commissaris-generaal louter en alleen op subjectieve beoordeling steunt zonder dat de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met een aantal elementen, waaronder de culturele achtergrond, medische voorgeschiedenis en jeugdige leeftijd van de verzoekende partij op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot haar vertrek en op het moment van haar vertrek zelf. Zij geeft hierover een theoretische uiteenzetting waarbij de door de commissaris-generaal gebruikte termen in de bestreden beslissing worden onderstreept en nader geïnterpreteerd.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat: *“de vraag stelt zich dus hoe de dossierbehandelaar in casu kon uitmaken dat zijn verklaringen weinig doorleefd waren of “rudimentair”.*” Zij verwijst hieromtrent naar het woordenboek van Van Daele om de term rudimentair te definiëren: *“Volgens het Van Dale woordenboek betekent het woord “rudimentair”, “niet meer tot ontwikkeling komend; = onontwikkeld”*” en besluit *“met andere woorden, de dossierbehandelaar omschrijft verzoeker als onontwikkeld, wat toch bijzonder neerbuigend is”.* De Raad merkt echter op dat de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gebruikte term *“rudimentair”* geen betrekking heeft op de persoon van de verzoekende partij doch dat het de verklaringen betreft die zij geeft omtrent haar vluchtrelaas. Zo stelt de commissaris-generaal in de betreden beslissing: *“Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.”* Deze nuancering ter zake is wel relevant aangezien de beoordeling van de commissaris-generaal geen oordeelsvorming over de persoonlijkheid van de verzoekende partij betreft doch een verwijzing is naar haar verklaringen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de subjectiviteit van de commissaris-generaal afgeleid kan worden uit het feit dat hij vanwege de verzoekende partij het afleggen van bepaalde verklaringen verwacht die zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet doet. In het verzoekschrift betoogt zij hieromtrent dat: *“Deze subjectiviteit, die uiteraard menselijk is maar die in het kader van een asielaanvraag geen determinerend criterium zou mogen uitmaken, blijkt ook manifest uit de verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat men van verzoeker bepaalde verklaringen verwacht. Zo leest men bijvoorbeeld omtrent de opsluiting van verzoeker dat hij weinig overtuigend is omdat hij een dergelijke beknopte beschrijving maakte van “de toch wel ingrijpende dagen waarin u onder de gevangenschap van de taliban leefde” en zijn verklaringen “een weinig doorleefd karakter” zouden geven.”*

Dat de commissaris-generaal meer gedetailleerde informatie over de cruciale gebeurtenissen uit het vluchtrelaas van de verzoekende partij mag verwachten en dat hij hiervoor bepaalde vragen zou stellen om die informatie te bekomen kan als evident worden beschouwd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Deze elementen zijn immers essentieel om de nood aan de internationale bescherming vast te stellen. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud merkt de Raad echter op dat de vragen die door de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud aan de verzoekende partij werden gesteld niet uitzonderlijk voorkomen in het kader van een asielprocedure:

“Vertel eens hoe je dat zelf hebt beleefd, die dagen tijdens de ontvoering zelf?”

Ik heb daar niets kunnen doen, ik zat opgesloten, wat zou je kunnen ondernemen als je in een kamer opgesloten zit? Ik kon me niet voorstellen dat ik er leven zou uitkomen tijdens mijn opsluiting, ik was zeker dat ze iets van plan waren om met ons te doen.

-Kan je eens de ruimte beschrijven, hoe moet ik me dat voorstellen?

Een huis met een klein terras of een kleine koer, drie vier kamers, gebouwd uit modder. Hij had een houten deur, geen sterke deuren zoals hier. Dat was een oud huis, een heel oud huis.

-Jullie zaten in een kamer of konden jullie in de andere kamers binnen?

In een kamer

-Hoe weet je dat er drie of vier kamers waren?

Tijdens de ontsnapping zag ik dat. Ik weet niet of het kamers waren of iets anders, ik zag gewoon binnendeuren.

-Heb je dan met de andere jongens gepraat tijdens de opsluiting?

Neen iedereen zat diep in zijn eigen gedachten, niemand zei iets tegen elkaar.” (NPO, p. 18)

De commissaris-generaal stelt dienaangaande in zijn beslissing dat: *“Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over de omstandigheden van de ontvoering door de taliban. U vertelde hierover dat u werd opgesloten in een kamer, dat de taliban u brood en water gaven om te eten en dat de volgende dag op dezelfde manier verliep, wat een weinig doorleefde indruk geeft (NPO, p. 16). Gevraagd hoe u die ontvoering zelf beleefde, blijft u uiterst op de oppervlakte. U haalt kort aan dat u opgesloten zat, dat je niets kan ondernemen als je in een kamer opgesloten zit en dat u zeker was dat ze van plan waren om u iets aan te doen (NPO, p. 18). Met de andere jongens heeft u tijdens uw opsluiting niet gepraat omdat iedereen diep in zijn eigen gedachten zat (NPO, p. 18). U kende ook de namen niet van de andere jongens met wie u opgesloten zat – enkel Z.’s naam kon u zich herinneren (NPO, p. 10). Het spreekt voor zich dat uit uw dergelijke beknopte beschrijvingen van de toch wel ingrijpende dagen waarin u onder de gevangenschap van de taliban leefde, weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.”*

Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht oordeelt blijkt *in casu* dat de verzoekende partij allerminst in staat is om over haar beweerde ontvoering door de taliban en daaropvolgende ontsnapping uit haar gevangenschap doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Van een persoon die beweert door de taliban ontvoerd te zijn en twee dagen lang in de gevangenschap te hebben doorgebracht kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer concrete informatie kan verschaffen over haar ontvoering, over de omstandigheden ter zake en over haar emotionele belevenissen in gevangenschap aangezien dergelijke gebeurtenissen geenszins alledaags zijn. Deze elementen betreffen immers kernelementen van het vluchtrelaas en zijn bepalend voor de toekenning van de internationale bescherming. Van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij in staat is voldoende duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt hoe de dossierbehandelaar kon uitmaken dat de verklaringen van de verzoekende partij “weinig doorleefd” of “rudimentair” waren daar hij de taal van de verzoekende partij niet begreep, merkt de Raad op dat er tijdens het persoonlijk onderhoud telkens een tolk werd voorzien zodat de dossierbehandelaar de taal van de verzoekende partij niet hoeft te kennen om een beoordeling te maken op basis van diens verklaringen.

De verzoekende partij merkt verder in haar verzoekschrift op dat de mensen die traumatische ervaringen hebben meegemaakt minder goed in staat zijn om zich gebeurtenissen uit het verleden te herinneren. Tevens werpt zij tijdens het persoonlijk onderhoud op dat zij concentratieproblemen heeft en dat zij hierdoor moeilijkheden ervaart om zich zaken te herinneren (NPO, p. 10). Verzoekende partij voegt de medische stukken toe, namelijk het intakerapport van de psychologe waarin de initiële klachten bij aanmelding worden toegelicht, evenals drie verslagen van de consultaties bij de neuroloog waarbij de

medicatie ter behandeling van de migraine wordt besproken alsook de mogelijke oorzaken ervan. De behandelende arts bevestigt in het verslag dat de verzoekende partij aangemeld werd met psychosomatische klachten en een vermoeden van PTSS.

De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen. De Raad stelt *in casu* vast dat hoewel de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud melding maakte van concentratieproblemen, uit het administratief dossier blijkt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om verklaringen af te leggen die logisch aansluiten bij de haar gestelde vragen. Met betrekking tot de door verzoekende partij bijgebrachte medische documenten moet worden opgemerkt dat in geen van de documenten wordt bevestigd dat de verzoekende partij aan een psychische aandoening lijdt. In het attest van dr. G. wordt gesproken over hoofdpijn en migraine en hiervoor werd medicatie voorgeschreven. In een ander document van dr. V. wordt weliswaar vermeld dat de verzoekende partij met een vermoeden van PTSS wordt aangemeld maar nergens in het verslag wordt dit vermoeden bevestigd. De voorgelegde medische attesten vermelden evenmin iets in verband met een onderzoek dienaangaande. Het attest van dr. S. V. verwijst in algemene bewoordingen naar de psychologische toestand van de verzoekende partij. Uit geen van de voorgelegde attesten blijkt dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Derhalve blijft de verzoekende partij in gebreke om met een passend medisch en/of psychologisch attest aan te tonen dat zij, ten gevolge van de meegemaakte trauma's, niet in de mogelijkheid is om de gebeurtenissen uit het verleden op een adequate manier naar voor te brengen. De voorgelegde stukken volstaan bijgevolg geenszins om aan te tonen dat de vastgestelde vaagheden in haar verklaringen te wijten zijn aan haar psychologische toestand ten tijde van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen de geestestoestand van de verzoekende partij en de vaagheden in haar asielrelaas.

In zoverre in de voorgelegde attesten het vluchtrelaas van de verzoekende partij wordt bevestigd, dient opgemerkt dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. De voorgelegde attesten volstaan op zich dan ook niet teneinde alsnog de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij te herstellen.

De verzoekende partij stelt voorts in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Zij geeft een theoretische uiteenzetting hierover met verwijzing naar het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, alsook naar enkele wetsartikelen en besluit dat de beslissing van de commissaris-generaal in strijd is met alle internationale en nationale bepalingen inzake het belang van het kind aangezien er in de bestreden beslissing geen onderzoek naar het belang van het kind heeft plaatsgevonden.

Het is inderdaad zo dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het "(hoogste) belang van het kind" is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: "*Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de*

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, vloeit niet voort uit het kind zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ..."

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van de verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Aan de verzoekende partij werd een voogd toegewezen die haar bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. De verzoekende partij werd samen met haar voogd op het Commissariaat-generaal gehoord en zij hebben daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat de verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Betreffende de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift opgeworpen minderjarigheid ten tijde van de feiten merkt de Raad op dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op vragen over situaties die danig van de alledaagsheid afwijken en waarvan kan worden verwacht dat ze, ondanks de leeftijd en het verloop van tijd tijdens de feiten en het persoonlijk onderhoud, in iemands geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, *quod non in casu*.

De Raad sluit er zich bij aan dat het geloof in de vrees van de verzoekende partij om bij terugkeer door de taliban te worden gedood ernstig onderuit wordt gehaald doordat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen kan afleggen aangaande haar ontvoering door de taliban en daaropvolgende ontsnapping. Het louter volharden in haar verklaringen en het wijzen op haar culturele achtergrond en jeugdige leeftijd volstaan niet om de pertinente motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen. De verzoekende partij laat immers na concreet te duiden welke culturele elementen op de beoordeling van haar relaas een ander licht zouden werpen. Verder kan de verzoekende partij niet als dermate jong worden beschouwd dat zij niet in staat zou zijn om op een doorleefde, gedetailleerde, coherente en geloofwaardige wijze de kernelementen van haar vluchtrelaas uiteen te zetten. De beoordeling van de commissaris-generaal is gebaseerd op de verklaringen die de verzoekende partij zelf heeft afgelegd en op de beschikbare, objectieve landeninformatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). Bezwaarlijk kan deze beoordeling dan ook als louter subjectief worden afgedaan.

Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.4.5. De verzoekende partij vestigt voorts de aandacht op het feit dat zij reeds twee jaar in België verblijft en betoogt dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' zal worden beschouwd.

De Raad benadrukt in deze dat de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij niet wordt betwist, noch haar leeftijd.

Bijgevolg dient onderzocht te worden of de verzoekende partij daadwerkelijk is verwesterd dan wel bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven, alsook nagaan of ten aanzien van haar omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

6.4.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

6.4.7. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

6.4.8. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke

behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

6.4.9. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

6.4.10. De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 3.3.2., 4. en 5. van dit arrest.

6.4.11. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in

Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

6.4.12. Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *Afghanistan Guidance Note* van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA "Guidance Note" van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

6.4.13. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moet worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Guidance*, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

6.4.14. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6.4.15. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij op 14 december 2020 het verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en heeft verklaard dat zij Afghanistan in juni of juli 2019 op veertienjarige leeftijd had verlaten. In Afghanistan was de verzoekende partij afkomstig uit Khan Ezat, gelegen in het district Narkh van de provincie Maidan Wardak. Haar regio van herkomst wordt niet betwist. Bij aankomst in België heeft de verzoekende partij verklaard zestien jaar oud te zijn. Gelet op haar minderjarigheid bij haar aankomst in België werd aan de verzoekende partij een voogd toegewezen. Heden is de verzoekende partij minstens achttien jaar oud. Sinds december 2020 verblijft zij onafgebroken in België.

Uit haar verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij in België naar school gaat, het Nederlands machtig is en een rijk sociaal netwerk heeft opgebouwd. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 29 juni 2022 heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard dat zij al drie jaar niet meer in Afghanistan geweest is, dat zij in België met Westerse kleren rondloopt, een tatoeage heeft, hier de mentaliteit heeft gevormd, hier opgegroeid is. Om die voornoemde redenen is het volgens haar onduidelijk hoe de taliban bij eventuele terugkeer met haar zullen omgaan en dat haar veiligheid absoluut niet kan gegarandeerd worden (NPO, p. 20). De verzoekende partij heeft middels haar aanvullende nota van 28 november 2022 verschillende verklaringen van derden voorgelegd (zie rechtsplegingsdossier). Gelet op het profiel van de personen die deze brieven hebben opgesteld, met name personen die bij haar ontwikkeling sedert haar aankomst in België nauw betrokken waren, alsook het feit dat deze brieven een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend. Deze brieven schetsen de integratie van de verzoekende partij in België, geven aan dat zij heel goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat zij in zo'n korte tijd de taal zeer goed heeft aangeleerd om gemakkelijk met haar omgeving te kunnen communiceren en in dialoog te treden, en dat zij blijk heeft gegeven van verlangen en enthousiasme om zich open te stellen voor de Belgische samenleving. De verzoekende partij wordt omschreven als iemand die zich openstelt voor de Belgische samenleving op het vlak van cultuur, sport en de vigerende regels. Uit de brieven blijkt verder ook dat de verzoekende partij heel vriendelijk, sociaal en zeer gemotiveerd is om verder haar leven in België zelfstandig op te bouwen. In de referentiebrieven van de begeleiders en medestudenten wordt vermeld dat de verzoekende partij respectvol en plichtsbewust omgaat met haar omgeving en dat zij vol met goede bedoelingen in het leven staat. Ook wordt geattesteerd dat zij vrouwelijk gezag zonder problemen aanvaardt. Tevens wordt er in de brieven vermeld dat de verzoekende partij tijdens haar opleiding in de keuken varkensvlees en ander niet-halal voedsel behandelt en zelfs varkensvlees heeft gegeten. De begeleidster van de verzoekende partij in het opvangcentrum te Menen heeft twee referentiebrieven tijdens de terechtzitting aan de Raad voorgelegd. Zij beschrijft de verzoekende partij als volledig geïntegreerd en geheel verwesterd persoon. Zij voegt eraan toe dat de verzoekende partij in het dagelijks leven geen 100% moslim meer is. De begeleidster verduidelijkt dat hoewel de verzoekende partij nog steeds deze religie aanhangt zij niet al hun regels volgt. Zij vervolgt dat zij samen met de verzoekende partij af en toe naar de kerk gaat om er een kaarsje te branden, dat zij samen soms eens een wijntje drinken, varkensvlees eten en samen uitgaan. Er wordt tevens vermeld dat de verzoekende partij samenwoont met Belgen in een wooneenheid, dat zij weinig contact heeft met mensen uit haar land van herkomst, dat zij een relatie heeft met een Belgisch meisje en dat zij in haar wooneenheid probleemloos samen met een Belgische vrouw leeft waarbij bepaalde ruimtes delen en daar samen voor verantwoordelijk zijn.

De verzoekende partij was voor haar vertrek al deels gevormd naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen, doch heeft ook een deel van haar puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling

van een jongere (vormende jaren), in België doorgebracht. Uit de stukken van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat significante personen in haar leven hier in België haar waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. Alhoewel de verzoekende partij nog maar twee jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen van de verzoekende partij samen blijk van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving waaruit ook blijkt dat de verzoekende partij zich bewust Westerse waarden en normen eigen gemaakt heeft. De verzoekende partij heeft in België niet enkel lessen gevolgd en zich één van de landstalen eigen maakt, en zich aldus aangepast aan de omstandigheden van haar verblijf in België, maar op basis van het geheel van de documenten en de verklaringen kan in hoofde van de verzoekende partij aangenomen worden dat zij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een Westerse liberale levensstijl dat zij, in geval van terugkeer als verwesterd zal beschouwd worden en dat de aanpassing aan de Westerse waarden en cultuur het voor haar bijzonder moeilijk maakt om zich opnieuw aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. Er kan *in casu* gelet op het geheel van voorgaande elementen, eveneens aangenomen worden dat de verzoekende partij zich intussen fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft eigen gemaakt die raken aan haar identiteit en morele integriteit.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. In deze dient bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Er dient voornamelijk rekening te worden gehouden met de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met haar profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte) verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Daarenboven is er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake van perceptie, maar heeft zij zich daadwerkelijk westerse normen en waarden eigen gemaakt waarbij men redelijkerwijs niet van haar mag verwachten dat zij die op duurzame wijze verbergt.

6.4.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn daar *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, zoals hoger reeds uiteengezet. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

6.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.4.18. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig.
door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS